

Coraxe

Admitámolo: no momento histórico que vivimos, no que cada día nos recibimos noticias máis alarmantes, falar de coraxe pode parecernos case fóra de lugar. Todo parece levarnos ao desánimo, atrapados entre a inseguridade ante situacións que nos superan e unhas expectativas que nos esixen estar sempre á altura.

Pero ter coraxe non significa non sentir medo, dor ou impotencia. Ás veces consiste simplemente en non deixarnos vencer por eles e atopar a forza para seguir adiante. E, moitas veces, esa forza nace precisamente cando non afrontamos só o que nos sucede.

Escribe Chiara Lubich: *«Se hai unha realidade misteriosa na nosa vida é a dor. [...] Incluso quen está ao noso lado e querenos, é a miúdo incapaz de axudarnos a resolvelo; e, con todo, ás veces nos abonda con que alguén o comparta connosco, quizá en silencio»*¹.

A palabra chave é precisamente esta: “compartir”. Porque tamén fai falta coraxe para saír de nós mesmos, achegarnos aos demais e non permanecer indiferentes ante o que viven.

Mesmo nos momentos máis escuros, intentemos atopar a forza para vencer o mal co ben. Non nos encerremos en nós mesmos, senón que permanezamos abertos aos demais, coidándoos con pequenos xestos concretos, tanto nas pequenas accións cotiás como no compromiso social por construír o ben común.

Ás veces, a coraxe dunha persoa é posible grazas a outras que, no momento necesario, deciden non mirar cara a outro lado. Móstrao a historia que conta Mario Calabresi sobre o seu encontro con Alí, un xastre moi apreciado que traballa nunha pequena tenda dunha cidade do norte de Italia. *«Unha vida que sorprende a calquera que queira afastarse das simplificacións do noso tempo. Pensemos cantas poderían aplicarse a Alí, reducíndoo a un número, un máis entre tantos: “refuxiado”, “clandestino”, “inmigrante ilegal chegado en patera”, “solicitante de asilo” ... Porque Alí foi todas estas cousas. (...). Alí conseguiu construírse unha vida serena e normal, a que soñaban os seus pais, porque atopou persoas que, nos momentos máis difíciles, tendéronlle a man e non deixaron que se afundise afundirse. Ocorreu cando, no bosque da fronteira con Bulgaria, unha voz díxolle que cambiase de dirección para evitar que os gardas fronteirizos disparásenlle; ocorreu cando o seu amigo Ahmad arrastrouno ata a cuberta da embarcación que os levaba cara a Italia, para evitar que morrese asfixiado»*. E esa axuda continuou cando o alcalde dunha pequena cidade do sur de Italia acolleuno na casa dunha tía anciá que falecera facía pouco; cando dous profesores xubilados dun pequeno pobo do outro extremo de Italia, no norte, abríronlle as portas da súa casa para que non tivese que durmir na estación ou no parque; e

¹ C. Lubich, Palabra de vida de marzo de 2005: Palabras de Vida/2 (1991-2006) (ed. F. Ciardi), próxima edición

cando un grupo de amigos avalouno ante a axencia inmobiliaria para que puidese alugar o local.

Calabresi conclúe: «O seu relato dime que os demais poden marcar a diferenza. Os demais somos nós»²

Quizá a coraxe sexa tamén isto: seguir adiante grazas á man que alguén nos tende e, cando nos toca a nós, ter o valor de tendela aos demais.

² Mario Calabresi, Ricucire la vita («Remendar la vida»): <https://mariocalabresi.com/ricucire-la-vita-2>